

Τὴν φόρα τοῦ Τρικουπη κανεὶς μὴν ἐμποδίσῃ,
ἄς λείψουν τῆς εἰρήνης τ' ἀμέτρητα καλά,
ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου τὸ ἔθνος ἄς ζυπνήσῃ,
καὶ κάθε σάπιο χέρι ἄς σηκωθῇ ἴψηλά.
Παντοῦ λαμπροῦ ἀγῶνος αὐγὴ ἄς ξημερώσῃ,
καὶ ἴσως ἐνὸς πολέμου ἢ θύελλα μᾶς σώσῃ.

Souris.

ΛΟΥΤΡΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Ὁ γνωστὸς γελοῖος βασιλεὺς τῶν Ἀμοργίνων Νήσων, Καλακαοῦας, τὸν ὅποτον ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐν Βιέννῃ εἶχον βγάλει ἔξω ἀπὸ ἕνα δημόσιον χορὸν, διότι τὸ εἶχε παραξυλώσει εἰς τὸ κανκάν, ἰδέσθαι νὰ μεταβῇ εἰς τὰ γερμανικὰ λουτρά διὰ νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις ἀπὸ τὸ βασιλικὰ του καθήκοντα, ἤτοι παρατεταμένον μεθολόπι, χοροῦς, νυχτέρια, ἐκδρομὰς ἀλλὰ Δὸν-Ζουὶν μὲ πυροβολισμοὺς ἀπὸ τοῦ σταθμοῦς του κλπ. κλπ. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν καθ' ἣν γράφομεν εἶνε ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς τῶν Λουτρῶν, τὰ ὅποτα διαῖρονται εἰς ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα. Ὁ Καλακαοῦας δὲν φροντίζει τόσον περὶ τῆς κούρας του, ὅσον βρσανίζεται μελετῶν στρατηγήματα ἕνα διῆρη διὰ τῶν γυναικείων λουτρῶν, ὅθεν ἐκρούονται τραγανὰ τραγανὰ γέλοια, φωναὶς, χαχλιανισμοί, καὶ κἄτι ἐρωτοεκμυστηρεύσεις, τῶν λουομένων, τῶν ὁπίσῳν τὰ ἐννέα δέκατα εἶναι ὄχιεῖς.

Εἰς ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ (ἀσθμαίνωρ).

Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε!

[Ὁ Καλακαοῦας δὲν πέρνει χαμπάρι, ἕως ὅτου εἰς Ἄγγλος ἰδιότροπος δι' ἐνὸς γρόνθου τὸν ἀποσπᾷ τῶν στρατηγικῶν μελετῶν του.]

— Ζητάει ἄτρωπο ἐσένα, τοῦ λέγει.

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ.

Στὸ διάβολο! Δὲν σ' ἀφίνουν νὰ καταλάβῃς τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ γέλοια; Σημαίνουν: "Ἐλα;

ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ (ἀσθμαίνωρ δυνατώτερα).

"Ἐνα—τηλεγράφημα—πολύ—κα—τε—πεῖ—γον!

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ.

Κατὰ πηγῶν! Αἱ πηγαὶ εἶναι πολὺ καλά καὶ μὴ με σκοτιζῆς! (Μετὰ τινα στιγμὴν.) Φέρτο νὰ δοῦμε!

Ο ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ (τοῦ τὸ δίδει καὶ φεύγει:)

Τί βασιλεὺς! τί βασιλεὺς! Εἰς τὸ βασιλεῖόν του φαίνεται νὰ μὴν ὑπάρχουν γυναικες. Τί βασιλεὺς! τί βασιλεὺς!

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ

(Ἐνῶ ἀναγινώσκει) Τί; πόλεμος! Βρὲ τι λέει αὐτός; Καὶ ποιὸς τὸν ἐκήρυξε αὐτὸν τὸν πόλεμον, ἐνῶ ἐδῶ ἔχω ἄλλον πόλεμον ποῦ μοῦ ἔχουν κηρύξει αὐτοὶ οἱ διαβόλοι (κτυπᾷ τὸ κεφάλι του κατὰ τοῦ φράκτου τῶν γυναικείων λουτρῶν) μὴ θέλοντες νὰ παραδοθῶσι. Δὲν θυμοῦμαι νὰ ἐκήρυξα ἄλλον. Ἴσως πάλιν... καὶ τὸ ξέχασα... διότι αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ξεχνῶ φοβερά... Ἀλλὰ ὄχι! ὄχι! αὐτὸς ὁ τρελλὸς θὰ τὸν ἐκήρυξε. (Ἦθρῖζει εἰς γλώσσαν καλακαοῦδικήν, τὴν ὁποίαν ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦν οἱ ἀναγνώσται μας, παραλείπομεν) Λουτραδζῆ, λουτραδζῆ.

ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ

Παρών.

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ.

Νὰ πῆς νὰ παύσῃ τὸ πῦρρρρ!

ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ.

Τί; Θὰ φάτε ἔξω σήμερα;

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ.

Ζῶν!... Νὰ παύσῃ τὸ πῦρ τοῦ πολέμου. Δὲν ἐννοῶ! Ποῖος εἶναι βασιλεὺς, ἐγὼ ἢ αὐτὸς ὁ Τετραποδοῦας ποῦ τὰ κάνει ὅλα τοῦ κεφιοῦ του.

ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ (ρομίζων δεῖ ὁ Καλακαοῦας παρεφθέρησε).

Γιατρό! Γιατρό! Γιατρό! (Φεύγει).

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΟΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΙ.

ΚΩΜΩΔΙΑ

Διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς Σκηνης τοῦ "Ἀπόλλωνος"
τὴν 14 Ἀυγούστου 1882.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Οἱ πρῶτοι διδάξαντες

ΚΛΕΑΝΘΗΣ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ, σύζυγός του

ΧΑΡΙΛΑΟΣ

ΜΑΡΙΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ

Α'—Φωνογράφος.—

Β'— " —

Π. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

ΦΙΛΟΜΗΛΑ ΒΟΝΑΣΕΡΑ

Β. ΔΑΒΙΔΑΣ

ΑΝΝΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ

Η. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ἀναγινώσκων ἐφημερίδα, ΠΗΝΕΛΟΠΗ κεντώσα.

Κλεάνθης (Ἰδία, θεωρῶν αὐτὴν ὑπόδρα).

Ποῖος νὰ μοί το ἔλεγεν ὅτι ἡ Πηνελόπη μου, αὐτὸς ὁ ἄγγελος, ὅστις ἦτο ἡ φιλοδοξία μου, μετὰ ἑνδεκα μῆνας θὰ ἤλλαζε πολιτικὴν, ὅτι θὰ τῆς ἀνέβαινον μερικοὶ καπνοὶ εἰς τὸ κεφάλι δι' ἕνα νέον, τὸν ὅποτον δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω, ἀλλὰ διὰ τὸν ὅποτον μοῦ ἐξοδεύει ἕνα κερὶ κάθε βράδυ, νὰ του γράφῃ ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ ποῦ; Ἐπάνω εἰς τὸ ἰδίόν μου γραφεῖον. (Λησμονῶν ὅτι δὲν εἶναι μόνος καὶ ἀνακράζων) ὦ! αἱ γυναῖκες! Αἱ γυναῖκες!

Πηνελόπη.

Τί ἔπαθες πάλιν με τὰς γυναῖκας, Κλεάνθη; Αἰωνίως παράπονα.

Κλεάνθης.

Ἐγώ; Τίποτε. Κἄτι λέγει ἐδῶ ἡ ἐπιφυλλίς.

Πηνελόπη.

Καὶ σὺ, τί λέγεις; Πάντοτε λοιπὸν θὰ ἦσαι ἀντιπολιτευσίς, ὅταν πρόκειται περὶ γυναικῶν;

ΣΚΗΝΗ Β΄

Ξενοδοχείο ἢ Καλλιθέα.

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ (γράφω).

(Τηλεγράφημα). Κύριον Τετραποδούαν, πρωθυπουργόν μου. Ἐφημερίδες ἐδῶ λέγουν πῶς δὲν εἶναι τίποτα. Κύτταξε οἰκονομήσε τα. Κι' ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ θὰ οἰκονομήσω τὰ πράγματα. (Ὑπογ) **Καλακαούας**. (Παραδίδει τὸ τηλεγράφημα εἰς τὸν ὑπηρετῆν). Πάει αὐτό. "Ἄς δοῦμε τί μοῦ γράφουν ἡ Κοραλλία, ἡ Λίζα, καὶ ἡ Βιργινία. Ἡ καυμέναις! ἡ κάθε μὲν νομίζει πῶς εἶμαι ἴδιός της! Μὰ τί μπέρμπος! τί μπέρμπος! Οὔτε Ἕλληνας μπορεῖ νὰ μὲ περάσῃ. (Εἰσέρχεται ὁ ὑπηρετῆς φέρων νέον τηλεγράφημα, ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως): «Πράγματα δὲν οἰκονομοῦνται. Ἐχθρὸς δὲν ἐνδίδει. Ἀνάγκη νέας ἐπιστρατείας. Σπεύσατε νὰ ἐπανεέλθητε. **Τετραποδούας**». Αὐτὸς βέβαια τὸ κάνει γιὰ πῖκα! Προπέσου ἡμῶν εἰς Πρασοχώφ, ἐπιστρατεία! Φέτος εἶμαι εἰς τὰ Λουτρά, ἐπιστρατεία! Μὲ συμπάθειο, τῆ δουλειά μου νὰ ἴδῃ νὰ κάνω, θὰ κηρύξῃ ἐπιστρατεία, νὰ μὴ τὴν τελειώσω. (Σκέπτεται). Χρειαζέται ἀποφασιστικότης! Νὰ κι' ἐγὼ. (Γράφει): «Κύριον Τριποδούαν, πρωθυπουργόν μου. Ἐσφορτωθῆτέ με. Κάμετε ὅ,τι κάμετε, χωρὶς νὰ μ' ἀνακατώσετε διόλου. Πέστε πῶς δὲν εἶμ' ἐδῶ. Στείλατέ με ὅ,τι θέλετε νὰ τὸ ὑπογράψω, πλὴν συναλλαγμάτων, ἐννοεῖται. **Καλακαούας**. (Δίδει τὸ τηλεγράφημα). Ἄ! ἔσπασα ἄς τὴν ἐργασία σήμερα. (Ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, ὅπου τὸν πέρνει ὁ ὕπνος, ἀκουομένου ἕως ἐδῶ τοῦ ῥοχαλητοῦ).

Κρῆ-Κρῆ.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Εἰς ἐκάστην δεινὴν περίστασιν, καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς περιπλέκεται διπλωματικῶς, ποῖοι πρέσβεις νομίζετε πρῶτοι κάμνουν παραστάσεις παρὰ τοῖς ἀνακτοβουλίοις; Οἱ μισέδες, οἱ δζανῆδες καὶ οἱ βαμβακάδες τοῦ Λονδίνου. Τσοῦπ, μὰ καὶ δυὸ εἰς τοῦ Γλάδστονως ἢ τοῦ Γράμβιλ, εἰς τοῦ Δέρβυ ἢ τοῦ Σαλισבורῦ. Ἄν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι ἐκεῖ πρεσβεῖα, ἂν ἔχωσιν ἢ ὄχι κἀνένα τίτλον ἢ ὑπουργημα, ἀδιαφοροῦν. Αὐτοὶ σηκώνουν τὰ πανταλόνια των διὰ νὰ μὴ λασπωθοῦν, τοποθετοῦν ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἀλλὰ χιῶτα τὸν ὑψηλὸν πῖλον, πέρνουν τὴν ὀμπρέλλαν των ὑπὸ μάλης, δὲν λησμονοῦν τὴν ταμβακοθήκην των, βάζουν καὶ τὸν δάσκαλό τους Βαλέττα καὶ τοὺς κάμνει ἕνα γραπτὸν λόγον καὶ παρουσιάζονται. Μὰ, ἀφοῦ ἔχωμεν τὴν ἀπειρίαν καλοθελητῶν πρέσβων εἰς τοὺς κάλοκαγάθους ὁμογενεῖς ἐμπόρους, δὲν βλέπομεν τὸν λόγον διατὶ νὰ διατηρῶμεν τὸν κ. Βράϊλαν; Περιμένομεν καμμίαν ἀποδοκιμίαν τῶν κυρίων ἐμπόρων ἀλλὰ *Ferradio*;

Προτεινομεν νόμον ἀποκλειστικόν:

«Παράσημα ἀπονέμονται εἰς μόνους τοὺς φονευόντας χωροφύλακας. Ἡ βαθμοφορία εἶναι ἀνάλογος τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ βαθμοῦ τῶν φονευομένων.»

Κατὰ τὸν νόμον αὐτοδικαίως χειροτονοῦμεν Ἰππότην τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τὸν ἐξ Ἀγίας Ἄννης **Ἰωάννην Γερογιάννην** φονεύσαντα τὸν χωροφύλακα Καλύβαν,

Κλεάνθης.

Δὲν εἶμαι νυμφευμένος...;

Πηνελόπη.

Τὶ ἐννοεῖς μὲ τοῦτο, Κλεάνθη..! θελεῖς νὰ ὑποβάλης παραίτησιν; Ἔστω τὴν δέχομαι.

Κλεάνθης.

"Ἐλα δὰ, μὴ θυμῶνης, φῶς μου. Ἄστειεύομαι. Ἐγὼ νὰ κατηγορήσω τὰς γυναῖκας, αὐτοὺς τοὺς ἐπιγείους, ἀγγέλους, τὰ οὐράνια αὐτὰ πλάσματα! Μήπως δὲν θὰ με διέψευδεν ἡ παρουσία σου;

Πηνελόπη. (Καθημένη).

Κόλαξ...!

Κλεάνθης. (Καθ' ἑαυτόν).

Δὲν εἶχον αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ σύζυγός μου εἶναι μύωψ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὴν εἰρωνίαν... (Γεγονῶς) Καὶ ὅμως ἐνίστε εἰσθε....

Πηνελόπη.

Τί εἴμεθα...; Λέγε!

Κλεάνθης.

Ἄ! τίποτε γυναῖκες! Τί ἄλλο;

Πηνελόπη. (Ἐγειρομένη πάλιν).

Δηλαδή;

Κλεάνθης.

Δηλαδή ἐλαφραὶ ὀλίγον, εὐπιστοί...!

Πηνελόπη.

"Ἐχεις καὶ ἄλλα ἀκόμη; Ἐμπρός! Τὸ λεξικὸν εἰς ἐνεργεῖαν.

Κλεάνθης.

Πηνελόπη! Δὸς μοι τὴν χεῖρά σου. Μὲ ἀγαπᾷς; (Μετὰ τόνου τραγικοῦ) Ἡ φλόξ, ἥτις πυρπολεῖ τοὺς ὀφθαλμούς σου... αὐτή σου ἡ δειλία, αὐτὸ τὸ δὲν ἠξεύρω τί, τὰ πάντα μοι προδίδουν ὅτι δὲν με ἀγαπᾷς, ὅπως ἄλλοτε. Ἄ! περασμένα μεγαλεῖα! Τότε εἴμεθα ἐρασταί, τώρα... σύζυγοι. Τεσσαράκοντα βαθμῶν θερμοκρασία τότε ἄνω τοῦ μηδενικοῦ, τώρα—δύο κάτω—τότε εὐρισκόμεθα εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην, τώρα, ἐπάνω κάτω εἰς τὴν Σιβηρίαν. (Ἐπὶ τὸ τραγικώτερον) Πηνελόπη, ἰδέ με κατὰ πρόσωπον!

Πηνελόπη.

Χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν ἦσο ἐδῶ, θὰ ἔλεγα ὅτι ἦσο εἰς τὸ θέατρον χθὲς τὸ βράδυ.

Κλεάνθης (ἰδίᾳ)

Ἰδέτε τί ὑποκρισία! Δύνανται νὰ κρυφθοῦν καὶ εἰς τὸ δίπλωμα ἐνὸς φύλλου ἀμυγδαλῆς. Ἐκεῖ μέσα ὁ χρυσοῦς οὗτος σκώληξ μεταμορφώνεται ἐξαφνα εἰς σκορπίον, ὅστις μὲ δαγκάνει, ἢ εἰς χρυσαλλίδα, ἢ ἥτις τινάσσει τὰ πτε-

τὸ ἐπάγγελμα πεταλωτῆν ἀνθρώπων, ἐκριζωτῆν μυστάκων, κεφαλοθραύστην, κοττοθραύστην, κτλ. κτλ.

Ὁ Θρασύβουλος Βελένδζκς ἀσθενεῖ βαρῶς· ἔκαμεν ὁ δυστυχῆς ἀφθονον αἰμοπτυσίαν, καὶ τῶρα μετηνέχθη, κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ νοσηλεύοντος αὐτὸν ἱατροῦ κ. Παπαδοσίλειου, εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Κίγκ, ἀδύνατος, ὠχρὸς, κλονούμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία εἶναι, λέγει, νὰ μὴν πεθάνῃ, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ δικαστήρια καὶ νὰ τὰ βγάλῃ φόρα ὅλα. Ὁ δυστυχῆς! ὁ δυστυχῆς!

Τὸ φρουραρχεῖον, ὅσον ἐπιτείνεται ἡ νόσος τοῦ ὑποδίκου, τόσον αὐτὸ ἐντείνει τὴν δύναμιν τῶν κλειθρῶν. Βεβαίως δὲν φοβεῖται μήπως δραπετεύσῃ τὸ κατασκαφὲν σῶμά του· ἀλλὰ μήπως τοῦ φύγῃ ἢ ἀμαρτωλὸς ψυχὴ του. Ὁ κ. Φρούραρχος φαίνεται ἔχει δύο θέσεις, εἶναι φρούραρχος τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Καλὸν εἶναι νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν μίαν θέσιν, διότι τὸ λέγει τὸ Σύνταγμα.

Εἰς τὴν Νέαν Ἐφημερίδα ὑπερασπιζομένην τὸν Παχὺν της καὶ γράψασαν περὶ ἐξαγορᾶς τῶν ἀντιθέτων ἐφημεριδῶν, ὑπενημιζομεν ἕνα μῦθον τοῦ Λαφονταίν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν μὲν φορὰ διεδόθη ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους ἀστρονόμους ὅτι ἀνεκάλυψαν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου εἰς τὴν Σελήνην ἕνα πολὺ μεγάλο ζῶο. Τὸ πρᾶγμα διεδόθη παντοῦ· ἐξεληφθη ὡς αἰώνος· προσημνύοντο πόλεμοι, ἐπιδημίαι, καταστροφαί. Ἔως ὅτου ἔφθασε καὶ εἰς τ' αὐτὰ τοῦ Βασιλέως. Πῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον, παίρνει τὸ τηλεσκόπιο νὰ ἰδῇ τὸ μεγάλο ζῶο ποῦ φαινότανε εἰς τὸ φεγγάρι. Καὶ τί βλέπει; Ὅτι τὸ πολὺ

μεγάλον αὐτὸ ζῶο ἦτο ἕνας ποντικὸς ποῦ εἶχε μπῆ μὲς τὰ γυαλιὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Ὁ μῦθος δημοῖ, κτλ.

Ὅ,τι δὲ λέγει περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος, τοῦ ὁποίου ὁ πρωταγωνιστὴς κομίζεται ὑπὸ συνοδείαν εἰς Ἄρταν, ἀντιβαίνει τόσον πρὸς τὰς νοικοκυρέϊκας, μέχρι τῆς ἀναγραφῆς τοῦ ὑπὸ παπᾶ Μαρτίνου ἀγιασμοῦ τοῦ γραφείου της, καὶ ὀλίγον ταρτουφικὰς, ἀρχὰς της, ὥστε πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν τὸν συντάκτην της πολὺ Ἰάγον, οὗ κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη *μονόλογος*, ὑποτιθέμενος ὅτι ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου ἀκούεται, εἶναι λοιπὸν ἐλεύθερος νὰ λέγῃ: *Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος ποδῶμαι, καὶ νὰ ἐκλαμβάνῃ τὸ δημόσιον, ὡς ἐκεῖνος τὸν Ὀθέλλο, «τόσον ἀπλὸν, μὲ τὴν καρδιὰ 'στὸ χέρι, ὥστ' ὅποιοι τίμιος τιμῶν περναῖ, γιὰ τίμιον τὸν παίρνει».* Ὁ κ. Καμπούρογλος—ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ εἰπῶμεν ὅτι ἐξηγοράσθη ὑπὸ τοῦ κ. Παχὺ—ἀλλ' ὅτι ἀπεπλανήθη πολὺ ὑπὸ τῆς νοσημοσύνης τοῦ τελευταίου. Καὶ διὰ νὰ τὸν ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς πλάνης, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἐφημερίδος τῶν εἰδήσεων τὴν ὁποίαν συντάσσει, δὲν ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ μελετᾷ τοιαῦτα ζητήματα, τοῦ καθυποβάλλομεν τὸ ἐξῆς παράδειγμα. Μεταξὺ αὐτοῦ, ὡς ἐκδότου τῆς Νέας Ἐφημερίδος καὶ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν, ὑπάρχουν αἱ αὐταὶ σχέσεις οἵαι μεταξὺ τοῦ γαιοκτήμονος καὶ καλλιεργητοῦ, ἢ ἀγροδότη τοῦ καὶ ἀγρολήπτου—σχέσεις ἐπάνω κάτω συνοδιοκτησίας, λαμβάνοντος τοῦ μὲν κ. Καμπούρογλου ὡς δις Καραπάνου ἕμωρον τὰ δύο τρίτα, τῶν δὲ ἐφημεριδοπωλῶν τὸ ἕν τρίτον. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ ἐφημεριδοπώλης παίρνει τὸ ἕν τρίτον, ὡς συνδιοκτήτης—διότι δὲν εἶναι μισθωτὸς, καὶ οὔτε δύναται νὰ τὸν ἀλλάξῃ, κατὰ τὰς ἀρχὰς αἵτινες ἀνεπτύχθησαν ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ τοῦ ἰδίου κατὰ τὸ ἐφημεριδοπωλικὸν ζήτημα—τί θὰ ἔλεγεν ἂν μίαν μεσημβρίαν—διότι μεσημβρίαν συνήθως πληθρῶνε-

ρά της καὶ χάνεται ἄπ' ἐμπρὸς σου, ἐνῶ σὺ χάσκων ἀκόμη θαυμάζεις τοὺς χρωματισμούς της.

Πηνελόπη.

Ἴδου ἕνδεκα μῆνες ἀπὸ τοῦ γάμου μας, μήπως δὲν ἦμαι ἡ αὐτὴ; Ἄ! ἐὰν ἤλλαξε κάνεις ἐδῶ, βέβαια δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτὸς, ἀλλὰ σὺ, ὅστις ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν δὲν ἤξεύρω τί ἐπαθεῖς. Ἐὰν σήμερον κανεῖς σὲ ἐκλάβῃ ὡς βαρόμετρον, θὰ πιστεύσῃ ὅτι ὀργήγορα πάλιν θὰ ἔχωμεν δεῦτερον κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε.

Κλεάνθης (ἰδία)

Προσποιεῖται ὅτι δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Ἀλλοίμονον ὅταν ἔμβουν οἱ ποντικοὶ (δεικνύων τὴν κεφαλὴν του) ἐδῶ μέσα! Ὁ Ἀριστοτέλης τὸ εἶπεν· ὁ θεὸς ἔπλασε τὴν γυναῖκα κατὰ λάθος καὶ αὐτὸ μεταφραζόμενον εἰς τὴν γλῶσσάν μας θὰ εἴπῃ ὅτι ὁ διάβολος ἐστράβωσε τὸ καλάποδι καὶ ἐβγῆκεν ἡ Εὐα.

Πηνελόπη.

Μονολογεῖς, Κλεάνθη;

Κλεάνθης (Πάντοτε ἰδία)

Ὁ γάμος! . . Ἡ παρατεταμένη αὐτὴ αὐτοκτονία! Ὅλοι σὲ βλέπουν μὲ τὸ σχοινὶ εἰς τὸν λαιμὸν, σὺ δὲ προσποιεῖσαι ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν κούνια, διότι ἤξεύρεις ὅτι κανεῖς δὲν θὰ κόψῃ τὸ σχοινὶ

παρὰ ἢ καμμία ἐπιδημία ἢ . . . ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν.

Πηνελόπη.

Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσες τὸ μέρος σου, νὰ σὲ χειροκροτήσω;

Κλεάνθης

Ἐτελείωσα! (Καθ' ἑαυτόν.) Ἄν παρατείνω τὴν συζήτησιν, τὸ ἤξεύρω ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ρίψω τὰ ὄπλα ἢ θὰ ζητήσω τοῦλάχιστον εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀνακωχὴν· αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἔχουσιν αἰωνίως τὰ ἐπιχειρήματα πρόχειρα. (Πλησιάζων αὐτήν) Ἐλα, εἰρήνη . . .

Πηνελόπη (ἐν ὀργῇ)

Δὲν ὀνομάζομαι Εἰρήνη, κύριε. Ὀνομάζομαι Πηνελόπη. Ἐλησμώνησες καὶ τὸνομά μου;

Κλεάνθης.

Τότε . . Ἐλα, ἀγάπη. Δὲν ἐνόησες ὅτι ἡστειεύομαι; (Κατὰ μόνος) Ὁ λογαριασμὸς ἄς μένη ἀνοικτὸς, ἕως αὔριον. Ἐχω τὸν κατάσκοπον ἐγὼ, ὅστις θὰ μοὶ τὰ εἴπῃ ὅλα. Ποῦ νὰ φαντασθῇ ὁ Ἐδισον ὅτι ὁ φωνογράφος του θὰ ἐχρησίμευεν ἡμέραν τινὰ εἰς τοιοῦτου εἶδους οἰκογενειακὰς ὑποθέσεις! Ἄλλ' ὁ Χαρίλαος μήπως τὸ ἐλησμώνησε; (Κτυπᾷ τὸν κῶδωνα) Μαρία!

ται ὁ κ. Καμπούρογλος—τοῦ ἠρνοῦντο οἱ Ἐφημεριδοπῶ-
λαι τὸ ἕμπορον, λέγοντες ὅτι εἶναι ἰδιοκτῆται καὶ ὄχι συ-
νιδιοκτῆται ; Θὰ ἔλεγε καὶ πάλιν ὅτι εἶναι δικαστικὸν
τὸ ζήτημα; Ἡ θὰ ἀπῆτει παρὰ τοῦ κ. Κοσονάκου νὰ κα-
τάσχη τὴν πούλησι ;

Μετὰ τὴν ἀπλοποίησιν αὐτὴν τοῦ ζητήματος πιστεύο-
μεν νὰ συνέλθῃ ὁ κ. Καμπούρογλος ἐκ τῆς πλάνης του,
ἐκτὸς ἐὰν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Παχὺ ἦσαν τόσο
χειροπρατὰ, ὥστε ἡ εὐγλωττία των νὰ εἶναι ἔναυλος ἀ-
κόμη εἰς τὰς ἀκοὰς των.

Κοντεύει νὰ σχηματισθῇ παράδοσις διὰ τοὺς νυκτο-
κλέπτας, ὅπως ὑπάρχουν συναξάρια διὰ τοὺς ἀγίους,
καὶ τραγοῦδια διὰ τοὺς ἀρματωλοὺς. Ἡ φήμη τοῦ νυ-
κτοκλέπτου τῶν οἰκιῶν Δούκα καὶ Χλωροῦ κυκλοφορεῖ εἰς
τοὺς δρόμους, εἰς τὰ καντούνια, εἰς τὸ φλύαρον στόμα
τῆς κοῦζίνας καὶ τὰ μαχραμμένα χεῖλη τῆς οικοδοσοί-
νης. Τὸ ἀστυνομικὸν Δελτίον τὴν περιγράφει μὲ κάλα-
μον Δωδέ· οἱ κλητῆρες γνωρίζουν καὶ διηγούνται τὰ
ἄθλα του. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἡλικία του· ἐτῶν εικοσιδύο·
γνωστὸν τὸ χρῶμα τοῦ ἱματισμοῦ του· μαῦρα πάντοτε·
γνωστὴ ἡ ποσότης τοῦ μύστακος του· λεπτός· γνωστὸν
τὸ καπέλλο του· πολὺ κομψὸν καὶ ἀπὸ τοῦ Γάττ. Ἐχει
πάντοτε ἕνα βοηθὸν, ὅστις τὸν παραφυλάγει ἔξω τῆς οἰ-
κίας, εἰς ἣν ἐκεῖνος εἰσέρχεται. Ἡ ἀταραξία του εἶναι
τόση, ὥστε μπορεῖς νὰ τὸν ἐκλάβῃς ὡς διπλωμάτην.
Διευθύνεται ἀμέσως εἰς τὴν κρεβατοκάμαραν· ἀνοίγει
κιθῶντι· ῥίπτει τὰ ἀχρηστὰ· τσεπώνει τὰ χρήσιμα. Πολ-
λάκις ἡ σύζυγος τὸν ἐκλαμβάνει διὰ σύζυγον· καὶ τοῦ
λέγει : μὰ τί σκαλίζεις τέτοια ὄρα ! Ἐκεῖνος στρέφει
ὀλίγον τὰ νῶτα καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του. Ἐως
ὅτου ἡ σύζυγος ἀνυπομονοῦσα σηκώνεται ἐπάνω, τὸν
πιάνει ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν ἀναγνωρίζει, ἐκεῖνος τῆς δίδει

μιά σκουντιὰ, πατεῖ ἐπὶ κλινοστρωμῶν καὶ κοιμωμέ-
νων σωμάτων, πηδᾷ ἀπὸ ὕψος παραθύρων τεσσάρων μέ-
τρων, πέρνει κατόπι του γάστραις, μεταπηδᾷ ἄλλους
φράκτας καὶ εὐρίσκειται σῶος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ βοη-
θοῦ του. Οἱ πιστολισμοὶ δὲν τὸν φθάνουν. Ἄλλ' οὔτε οἱ
κλητῆρες, οὔτε οἱ νοικοκυραῖοι. Βεβαίως θὰ ἔχει σπου-
δάσει ἢ τὴν ταχυδακτυλουργικὴν ἢ τὴν γυμναστικὴν.
Ἄς ἴδωμεν ἕως πότε θὰ κοροϊδεύῃ τοὺς κλητῆρας καὶ
τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας.

Εὐχαριστοῦμεν πάντας τοὺς ἐκ Πατρῶν καὶ Καλαμῶν
σπεύσαντας νὰ ἐπιστείλωσιν ἡμῖν λεπτομερείας τῆς δι-
πλῆς κατατομῆσεως. Λυπούμεθα ὅτι τοῦ τελευταίου ἐκ
Πατρῶν ἐπιστείλαντος κομψογράφου Γῶγου ἡ ἐπιστολὴ
ἔφθασε τόσο ἀργά, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἐπανελάω-
μεν ἐπὶ τὰ αὐτά. Οὐχ ἤττον περιεργά τινα ἀποσπάσματα
δημοσιεύομεν κατωτέρω. Καὶ ἄς ἀποζημιωθῇ ὁ εὔθυμος
Γῶγος, ἐπιστέλλων ἡμῖν ἄλλα βραχέα εὐθυμα. Ἰδοῦαυτά.

« Ἦρυνεν ἀμέσως ἡ ἀνάγνωσις τῆς καταδικαστικῆς
ἀποφασῆσεως, ἀλλ' ὁ κατάδικος ἀφοῦ εἶπεν ὅτι τὴν θεωρεῖ
περιττὴν, ἤκουε τὸν πλησίον του δῆμιον, ὅστις τοῦ ἐδίδε
κουράγιον διὰ τῶν λέξεων :

— « Ἀνθρωποὶ εἴμεθα, ὅλοι Ὁ' ἀποθάνωμεν, ποιοὺς σῆ-
μερον, ποιοὺς αὔριον, καρδιὰ μωρὴ καὶ θὰ σὲ κόψω
καλὰ ».

« Ὅταν τὸν ἐφούρνισαν οἱ δῆμιοι ἐν τῇ ἀποτροπαίῳ
τάβλα, τῷ λέγει ὁ εἰς.

— Σάξτε καλὰ τὸν λαιμὸν σου διὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃς.

— Καὶ ὁ δυστυχῆς, ὡς ἄκακον ἀρνίον, ὑπήκουσε, καὶ

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἀνώ, ΜΑΡΙΑ εἶτα ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κλεάνθης.

Μήπως ἦλθε κανεὶς ; Μήπως ἔφεραν τίποτε ;

Μαρία.

Καθὼς φαίνεται . . . ὄχι.

Κλεάνθης.

Τί θὰ εἶπῃ, καθὼς φαίνεται ; Καί σου τί ἔκαμνες ;

Μαρία.

Ἐγώ ; Ἐκεντοῦσα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἤμαί σκοπός ;
Αὐτὸ μὰς ἔλειπε τώρα.

Κλεάνθης.

(Σιγᾷ τῇ Πηνελόπῃ) Ἀκούεις τὴν ὑπηρετρίαν σου ;
(Καθ' ἑαυτὸν) Εἶναι συνεγνωμέναι.—Γιάννη !

Γιάννης (εἰσερχόμενος)

Παρῶν !

Κλεάνθης (χαμηλοφώνως)

Μήπως ἦλθον ;

Γιάννης (ὁμοίως)

Ποῖοι ; Οἱ . . . παπαγάλλοι ; Ὅχι· Κύριε.

Κλεάνθης.

Ποῖοι παπαγάλλοι, ἀνόητε ;

Γιάννης

Δηλαδή ἡ μηχαναῖς.

Πηνελόπη.

Περιμένεις κανένα, Κλεάνθη ; (Ἰδίᾳ) Ὁ σύζυγός μου
ἔχει ἀνησυχίας.

Κλεάνθης.

Ναί, τὸν φωνο . . .—δι' ἄβολο, παρ' ὀλίγον . . .—ἕνα
παραγγελιοδόχον, ἀντιπρόσωπον ἑνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου εἰς
τὸ Elbeuf.—Μαρία ! Ἀπόψε δειπνοῦμεν εἰς τὰς ἑξ.

Μαρία.

Ἄν ἐτοιμασθῇ τὸ φαγητόν. Καὶ ἐγὼ ποῦ εἶχα νὰ τε-
λειώσω τὸ κέντημά μου ! . . Πάντοτε ἐμπόδια. Ἐ !
ἀφοῦ τὸ ἤρχισα Τρίτη . . !

Κλεάνθης

Ἦξεύρεις ὅτι εἶσαι ἀνυπόφορος ; (Ἡ Μαρία ἐξέρχεται)
Καὶ αὐτὴ ἀπεργίαν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον] σήμεραν. Εἶναι
ἐπιδημία καὶ ἡ ἀπεργία.

Γιάννης.

Ἐγώ, χρειάζομαι ἀκόμη ;

Κλεάνθης.

Μήπως ἔχῃς καὶ σὺ νὰ τελειώσῃς τὸ κέντημά σου ;

τὸν ἔσαξε συμφώνως τῇ θελήσει τοῦ δημίου . . . και αὐτοστιγμει κινεῖ τὸ ἐλατήριον ὁ δῆμιος, πίπτει ὁ πέλεκυς, ἀποκόπτει ὡς πρᾶσον τὴν κεφαλὴν του, πηδᾷ αὐτὴ εἰς τὸ σακούλιον αἰμόφυρτος, τὸ σῶμά του κινεῖται σπασμωδικῶς, και οἱ δῆμιοι ὑψοῦσι τὰς χεῖράς των λέγοντες «ἐτελείωσεν ἡ δουλειά» :

Πλὴν συγχρόνως μετὰ τὴν ὑψωσιν τῶν χειρῶν των φωνή τις ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλήθους, οὕτω ῥ. . . . νοι, εἰς δὲ τῶν δημίων ἀπήντησεν εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν διὰ φράσεως, ἥτις δὲν πρέπει νὰ γράφηται.

«Ὅταν ἐπεραιώθη τὸ λαιμοκόπημα, ὅλος ὁ κόσμος ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος νὰ περιεργασθῇ τὴν λαιμητόμον, τὸ σῶμα, τὴν κεφαλὴν, τὸ αἶμα, τὸ χῶμα, τὰ πᾶντα. Ἐπειλοῦντο δυστυχήματα.

Βλέπων κλητὴρ τις ὅτι θὰ ἐκρημιζέτο τὸ ἱκρίωμα, ἔσχε τὴν εὐφυΐαν—ἀν ἦναι εὐφυΐα—νὰ ἀρπάξῃ ἐκ τῆς σακούλας τὴν κεφαλὴν, και νὰ τὴν ὑψώσῃ κρατῶν αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης, ὥστε νὰ τὴν ἴδωσιν ὅλοι· τὴν ἐκράτησε δὲ εἰς τὰς χεῖράς του ἀρκετὰ λε καθόσον τὸ πλῆθος ἤθελε νὰ τὴν ἴδῃ καλὰ δ. . . . καὶ φύγῃ κατόπιν.»

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ.

[Περιήλθον εἰς χεῖράς μας αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Πάτρας τῇ 14ῃ Αὐγούστου κρατομηθέντος **Ν. Πετιμεζᾶ** ἢ **Πετράλδου**, γραφεῖσα ἐκ τῶν φυλακῶν Ῥίου και ἀποκηρύττουσα τὴν ἐν τῷ Ἀριστοφάνει δημο-

σιουμένην Αὐτοβιογραφίαν του. Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι και αὐτὴ παραδόξου ὕφους, μαρτυροῦσα τὴν ἰδιοφυΐαν τοῦ ἐγκληματίου].

Ῥίου εἰρηιας 23 Ἰουνίου 82.

Κύριε Συντάκτα,

Παρακαλεῖσθε νὰ καταχωρίσητε εἰς τὰς στήλας τῆς ἀξιολίμου ἐφημερίδος Σας τὰ ἐπόμενα.

Εὐκολον εἶναι νὰ συκοφαντῆ τις, ἀλλ' ὁ μὴ βουλόμενος νὰ φανῇ ὅτι ψεύδεται ὀφείλει νὰ βασίζη τὴν κατηγορίαν του ἐπὶ θετικῶν πραγμάτων, και οὐχὶ ἐπὶ σατανικῶν ἐφευρέσεων.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 64 φύλλῳ τῆς σατυρικῆς ἐφημερίδος ὁ «Ἀριστοφάνης» τῆς 17 τρ. μηνὸς ἐδημοσίευσεν εἰς τις Κος ἀγνωστός μου ἐκ μέρους μου δῆθεν, ἐπιστολὴν ἐν ἣ ἀφηγεῖται τὴν ὑπὸ τοῦ καταχθονίου πνεύματος αὐτοῦ ἐξυφανθεῖσαν βιογραφίαν μου.

Ἐγὼ ἔχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν λογικὴν και τὴν συνείδησιν τοῦ κοινου ὡς μάρτυρας κατὰ τῆς σκευωρίας αὐτῆς, ἥτις ἐξετάζει και ἐλέγχει τὰς πράξεις, και τοὺς στοχασμοὺς παντὸς ψευδομένου ἀστυτόλως. Πάντες ἐνώπιον τοῦ Κτίστου, ἐσμέν ἀμαρτωλοί.

Ὅθεν τὰ κατ' ἐμοῦ γραφέντα, οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκει και ἐφεῦρεν, ὁ γράψας, εἰμὴ μόνον τοῦ νὰ κορεσθῇ ἐκ τῆς χύσεως ἐκ τοῦ αἵματός μου. Ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ δὲν ἐκπληροῖ τὸ ἀνθρώπινον Χριστιανικὸν καθήκον. Περαιῶν τὰ γραφόμενά μου, ὑποβάλλω και δημοσιεύω, τὸ προῖον τῆς ἐμῆς σκέψεως, πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινου, ὅτι οὐδέποτε διενοήθη νὰ κατηχῆσω μηδένα τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ νὰ διασωσῶ τὴν ζωὴν μου, πρὸς βλάβην ἐτέρου.

Νικόλαος Πετιμεζᾶς.

Γιάννης.

Ὅχι· ἀλλὰ (σιγᾷ πρὸς τὸν Κλεάνθη) νὰ περιμένω τοὺς παπαγάλλους.

Κλεάνθης.

Καλὰ. (Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται). Μὴ λησμονῆς, Πηνελόπη, ὅτι ἀπόψε εἴμεθα διὰ τὸ θέατρον...

Πηνελόπη

ὦ! ναί· και εὐτυχῶς εἶναι κωμωδία, ὥστε δὲν φοβούμαι ν' ἀποστηθίσῃς πάλιν κανένα μονόλογον. (Κατ' ἰδίαν) Θέατρον! Καὶ ἡ ἐπιστολή μου; Δὲν ἤθελα νὰ ἦτο ἐδῶ ὁ σύζυγός μου. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ τὴν ἀνάδειαν νὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τί γράφω· ἀλλ' ὅπως δήποτε....

Κλεάνθης.

Δὲν θὰ ἐξέλθῃς, Πηνελόπη;

Πηνελόπη.

Βέβαια· ἀλλὰ ἀργότερα. (ἰδίᾳ) Θὰ τον ἀφήσω νὰ ἐξέλθῃ πρῶτος. Τὸ ἐσπέρως θὰ ἐπιστρέψωμεν ἀργά, ποῦ καιρὸς πλέον...—Σὺ, δὲν θὰ ἐξέλθῃς;

Κλεάνθης.

Μετὰ δέκα λεπτά. Διότι περιμένω....

Γιάννης (ἐπιστρέφων και ποιῶν τὸ στρατιωτικὸν σχῆμα).

Εὐπειθῶς ἀναφέρω ὅτι ὁ κύριος μετὰ τοὺς παπαγάλλους ἦλθε.

Κλεάνθης (ἐν ταραχῇ).

Οἱ φωνογράφοι! Καὶ ἡ σύζυγός μου ἐδῶ! Ἐ! τώρα... (πρὸς τὸν Γιάννη) Ἄς εἰσελθῇ! — Δὲν θὰ ὑπάγῃς νὰ ἐνδυθῆς, Πηνελόπη;

Πηνελόπη

Ὅχι· ἀκόμη. Τί; μήπως δὲν θέλεις νὰ τὸν ἴδω; Μήπως ἔχῃ ἄλλου εἶδους παραγγελίας; Διὰ τὴν Εἰρήνην ἴσως....

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἄνω **ΓΙΑΝΝΗΣ**. (μετὰ κλωτίων ἀπὸ χεῖρας) **ΧΑΡΙΛΑ.**

Γιάννης (ἀποθέτων τὰ κλωτία ἰδίᾳ).

Οἱ δύο παπαγάλλοι! Μὲ ἐβασάνιζεν ὁ κύριος αὐτὸς δύο ἡμέρας, ἕως ὅτου νὰ μάθω τὴν γλωσσάν των. (Ἐξέρχεται.)

Κλεάνθης (πρὸς τὸν **Χαρίλαο**).

Καθήσατε παρακαλῶ.

Χαρίλαος.

Σας ἔφερα τοὺς δύο...

Κλεάνθος (διακόπτων αὐτόν).

Σιωπὴ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἐννοεῖς νὰ καταστρέψῃς τὰ πολεμικά μου σχέδια;

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΕΝ ΠΑΡΩ.

[ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΕΚ ΣΥΡΑΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ]

Μετέβην εἰς τὴν ἑκατονταφυλιανὴν Παναγίαν ἐπροσκύνησα ὡς ταρτουφός. Ἦναψα κυρίον, ἀφόβως, ὡς πυρπολητής. Ἐγευματίσα εἰς ἕν πανδοχεῖον, ὡς Λούκουλος. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὰ ἔξοδα τῆς λέμβου μοι ἐκόστισαν τρία φράγκα. Κατῆλθον εἰς τὴν πόλιν πάλιν.

Πλῆθος γνωστῶν μοι, μ' ἔσυρον, ὅπως μ' ὀδηγήσωσιν εἰς τὰς οἰκίας των. Πλὴν ἠρνήθη. Ἦτο ἀργὰ πλέον. Ἐπρεπε πρὶν νὰ προγευματίσω. Ἐν τούτοις, ἂν φιλόξενοι οἱ κάτοικοι, εὐπροσήγοροι, αἱ δὲ κάτοικοι ὠραῖαι, ὑπῆρχεν ἕν Πάρω, ἀγνωῶ ὅποια μονοτονία, οὐδαμῶς παρέχουσα μοι ὕλην.

Οὔτε ἀγίασμα, οὔτε ἔλαιον τῆς κανδύλας, οὔτε χῶμα τῆς εὐρέσεως, οὔτε θαύματα, πρὸ ἑτῶν σχεδιασθέντα καὶ τυπωθέντα, οὔτε πολύτιμα ἀναθήματα, οὔτε ἐπίτροποι πλουτοῦντες, οὔτε θυσίαι τῇ Ἀφροδίτῃ, οὔτε... οὔτε... οὔτε...

Ὅλα μονότονα.

— Πῶς δὲν θαυματουργεῖ ἐδῶ ἡ Παναγία; ἠρώτησα Παριανόν.

— Γιατί μ' ἀπήντησε, ἐμεῖς δὲν εἴμεθα κλέφτες καὶ ψεύτες.

Ἐνόησα ὅτι μοι ὠμίλει διὰ τοὺς θαυματουργοὺς τῆς Τήνου.

Ἐσκεπτόμην ποῦ νὰ κοιμηθῶ. Μὲ προέλαβον ὅμως οἱ χωροφύλακες καὶ ἐφ' ἠτοιμαζόμεν νὰ βρεθῶσιν ἐπὶ τινος βράχου, ἤκουσα φωνὰς, ἀλλαλαγμούς. Ἴδου δὲ τι ἔμαθον ὅ,τι συνέβη.

Φήμη διεδόθη ὅτι νέος τις ἀπήγαγε νεάνιδα. Τέσσαρες χωροφύλακες ἔτρεξαν πρὸς καταδίωξίν του, καὶ οἱ μὲν δύο ἤρξαντο ξυλοκοποῦντες αὐτὸν, οἱ δὲ τοὺς πέπονάς του. Ὁ νέος ἐφώναζεν, ὁ πατήρ του ἔσπευσε, καὶ ἰδὼν τὸν υἱὸν του δερόμενον ἠθέλησε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῶν χειρῶν τῶν χωροφυλάκων, αἵτινες ὅμως ἐφόνευσαν διὰ πολλῶν πληγῶν τὸν ἀτυχῆ πατέρα, διότι παρέβη τὸν Νόμον, τυχῶν φιλόστοργος. Ἴδου τὸ ἔγκλημά του.

Ἡ Πάρος ἀναστατώθη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι. ἐκύκλωσαν τοὺς χωροφύλακας ἐντὸς τῆς στρατῶνος, ἀπειλοῦντες αὐτοὺς οἱ μὲν βροπαλοῖς, οἱ δὲ ὄπλοις, οἱ δὲ καὶ διὰ δυναμίτιδος.

Ἄλλοι ὅμως φρόνιμοι τυχόντες ἀπέτρεψαν τὰ βίαια μέτρα. Πλὴν ὁ τόπος διατελεῖ εἰς ἀναστάτῳσιν.

Μετὰ τοιοῦτο συμβᾶν κοιμᾶσαι πλέον;

Πά! Πά! Πά!

Καὶ ἂν κοιμώμενον ἔλθωσιν οἱ χωροφύλακες καὶ μεσφάζωσι;

Ἐπαθα, ὄχι ἀπὸ πανικόν, ἀλλ' ἀπὸ χωροφυλακίτιδα.

Καὶ μοῦ ἤλθε μία ἰδέα, ὅτι οἱ χωροφύλακες κατάγονται ἀπὸ τὸν Κάϊν. Ὁ Κάϊν ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος χωροφύλαξ. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ κακοῦργοι ἐν Γαλλίᾳ στέλλονται εἰς τὴν Καϊέννην.

Μ' αὐτὸν τὸν φόβον ἔφαγα, ἐπέστρεψα, καὶ τρέμων σοὶ γράφω, οὐχι τὰ θαύματα τῆς Παναγίας, ἀλλὰ τὰ θαύματα τῶν χωροφυλάκων.

Вес.

Χαρίλαος (ἀπορῶν).

Πόλεμον μὲ τοὺς φωνογράφους; Μοὶ φαίνεται ὅτι τῷ χρειάζεται φύλλον πορείας διὰ τὴν ἐλευθερὰν Κέρκυραν.

Κλεάνθης (πρὸς τὴν σύζυγόν του).

Σὰς παρουσιάζω τὸν κ. Τριανταφυλλόπουλον, ἀντιπρόσωπον μεγάλου ἐμπορικοῦ οἴκου εἰς τὸ Elboef. Ἡ σύζυγός μου.

Πηνελόπη (δεξιουμένη).

Κύριε Τριανταφυλλόπουλε...

Κλεάνθης (ἰδίᾳ πρὸς τὸν Χαρίλαον).

Οὔτε λέξιν!

Χαρίλαος (ὁμοίως).

Ἡξεύρεις ὅτι εἶμαι ἀγεωγράφος. Ποῦ εὐρίσκειται, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ Elboef; Εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δυὸ ἡμισφαίρια;

Κλεάνθης (ὁμοίως).

Κάπου ἐκεῖ εἰς τὴν Γαλλίαν. Μήπως καὶ ἐγὼ ἤμην μέλος τῆς γεωγραφικῆς Ἐταιρίας;—Κάλλιστος φίλος, Πηνελόπη. Ἐταξειδεύσαμεν τὸ παρελθὸν θέρος μαζῇ εἰς Λονδίνον.

Πηνελόπη.

Ἄ! τόσον καλὴ συντροφιά... (ἰδίᾳ) Δέν μοι ἀρέσει διόλου αὐτὸς ὁ κ. Ροδόπουλος.

Χαρίλαος (ἰδίᾳ).

Νὰ καὶ ἐν ταξιδίῳ μου εἰς τὸ Λονδίνον, τὸ ὅποιον δὲν ἐνθυμοῦμαι διόλου. Κύριος οἶδε τί θὰ ἀκούσω ἀκόμη.

Κλεάνθης.

— Πρόσεξε μὴ μὲ διαψύσης! — Ἐνθυμεῖσαι τὴν ὠραίαν ἐκείνην Ἰσπανίδα, ποῦ εἴχομεν συνοδοιπόρον, μὲ τὰ ὠραῖά της μάτια, τὸ στοματάκι...

Χαρίλαος (ἐκπληκτός).

Ποῖαν Ἰσπανίδα; Κανὲν ἄλλο ταξιδίον πάλιν;

Πηνελόπη (κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν σύζυγον).

Κλεάνθη..! Ἐγνώρισες μίαν Ἰσπανίδα... Ὡνομάζετο Εἰρήνη; Ἐ;

Κλεάνθης.

Μὰ τί ἔπαθες γυναῖκα μὲ τὴν Εἰρήνην. Εἶναι ἡ μόνη φορὰ ποῦ ἀκούω τὴν σύζυγόν μου νὰ μοι λαλῇ περὶ εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν διὰ μάλλωμα. Ἐπὶ τέλους ἂν ἐννοῆς τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποίαν ἐννοῶ καὶ ἐγὼ, εἶμαι εἰς ἕκ τῶν λατρευτῶν της.

Πηνελόπη.

Ἄ! ἔχει πολλοὺς λοιπὸν λατρευτάς;..

Κλεάνθης.

Ὅχι. ὄσους ἔπρεπε. (Πλησιάζων τὸν Χαρίλαον) Δέν ἦτο ὠραία, ἔ;

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΘΗΝΙΑ.

ΟΙΝΟΙ

Γ. Ἀμπαζοπούλου καὶ Σα:

Κατ' ὄκυν ὁ ἐρυθρὸς καὶ ὁ λευκὸς μόνον λεπτὰ **60**.**Κατὰ φιάλας** ἐσφραγισμένους ἐκάστη λεπτὰ **60**.[Κεντρικὸν Κατάστημα καὶ Ὑποκατάστημα
ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ]**Χαρίλαος:**

Ἡ Ἰσπανίς; ὠραιότατη! (ἰδίᾳ) Δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τί πρόσωπον παίζω ἐδῶ. Αὐτὴ ἡ ὠραία συνάντησις βέβαια δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ σημειωματάριόν μου. Φοβοῦμαι μήπως γείνω συνενοχὸς του εἰς καμμίαν... Πρέπει νὰ καθάρισω τὴν θέσιν μου.

Πηνελόπη.

Καὶ τὰ κιβώτια αὐτὰ;

Κλεάνθης.

— Ἡ περιέργεια τῆς γυναικὸς, ἀμαρτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Εὐὰ ἐθυσίασε τὸν Ἀδάμ καὶ τὸν Παράδεισον. —

Τὰ κιβώτια... Εἶναι δύο κιβώτια.

Πηνελόπη.

Τὸ βλέπω πολὺ καλὰ.

Χαρίλαος.

— Ἰδοὺ περίστασις νὰ ἐλαφρώσω τὴν συνείδησίν μου.

— Αὐτὰ κυρία μου (τὴν παρακαλεῖ νὰ καθήσῃ) εἶναι ἡ κάλπη, ἡ ἐγκλείουσα τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς Ἥχους. Ἀνεγνώσατέ ποτε τὴν μυθολογίαν;

Πηνελόπη (καθημέρη).

Δὲν σὰς ἐννοῶ.

Κλεάνθης. (ἐν ἀπορίᾳ).

Τί θέλει νὰ εἰπῇ;

Χαρίλαος.

Ἡ Ἥχῳ ἠγάπα τὸν Νάρκισσον, ὅστις ὅμως δὲν ἐνόει ν' ἀγαπήσῃ ἄλλον ἢ τὸν ἑαυτὸν του. Πολλάκις ἐζήτησε νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τρελλαίνεται δι' αὐτὸν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπροφασίζετο πάντοτε ὅτι εἶχε νὰ γράψῃ ἐπιστολὰς καὶ ἔπρεπε νὰ προφθάσῃ τὸ ταχυδρομεῖον. Καὶ ἡ πτωχὴ κόρη ἐμαραίνετο, ἐμαραίνετο, ἕως οὗ ἔφυγαν καὶ κρέας καὶ κόκκαλα καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ φωνὴ τῆς, ἥτις ἐπλημύρισε τὰ σπῆλαια, τὰς οἰκίας, τὰ ἄντρα καὶ τώρα εὐρίσκειται κλειδωμένη εἰς αὐτὰ τὰ κιβώτια. Οἶαν δὴποτε φωνὴν καὶ ἂν ἀκούσῃ τὴν ἐπαναλαμβάνει ἔκτοτε μὲ τὸ νὶ καὶ σῆμα. (Ἐμπιστευτικῶς). Προσέξατε μὴ σὰς ἀκούσῃ! Πρὸ πάντων μὴ ἐμπιστευθῆτε εἰς αὐτὴν τὰ μυστικά σας.

Κλεάνθης (σιγᾷ τῷ Χαρίλαῳ).

Μὰ λοιπὸν ἐννοεῖς νὰ με καταστρέψῃς;

Χαρίλαος (ὁμοίως).

Εἶπα τὴν ἀλήθειαν διὰ τὸ μέλλον. Θέλω νὰ ἔχω ἤσυχον τὴν συνείδησίν μου.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΟΠΕΔΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τῇ 22 τρέχοντος μηνὸς ἡμέρα Κυριακῆ. Κεῖται εἰς τὴν κεντρικωτέραν θέσιν Πειραιῶς, εἰς τὴν δενδρόφυτον Πλατείαν Κοραῆ, ὅπου τὰ δημοτικὰ ἐκπαιδευτήρια σύγκειται ἐκ 1500 περίπου πήχεων καὶ δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς 2—3 οἰκόπεδα ἔχοντα πρόσωπον πρὸς τὴν Πλατείαν.

Ἐκτακτος εὐκαιρία πρὸς ἀγορὰν ὠραίου οἰκοπέδου καὶ εἰς μετρίαν σχετικῶς τιμῆν.

Πηνελόπη (ἐγείρεται).

Εἰσθε πολὺ ποιητικὸς καὶ δὲν σὰς ἐννοῶ.

Χαρίλαος (ὁμοίως).

Θὰ με ἐννοήσητε αὐριον.

Πηνελόπη

Ἐδῶ κρύπτεται μυστήριον. Εἶναι καὶ οἱ δύο ἀνήσυχτοι. Μήπως καμμία μηχανὴ διὰ καυμέδες;

Κλεάνθης.

Ὁ κύριος ἐδῶ, Πηνελόπη, ἐνόησε ποιητικίζει. Τί ἄλλο θέλεις νὰ ἦνε παρὰ δείγματα.

Χαρίλαος (μηχανικῶς).

Τί ἄλλο . . . παρὰ δείγματα.

Πηνελόπη.

(Ἰδίᾳ πρὸς τὸν σύζυγον). Βέβαια παραδείγματα διὰ τοὺς ἀνοήτους! (Ἰδίᾳ) Μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ Ἥχῳ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὰ κιβώτια.

Κλεάνθης.

Δείγματα ἀπὸ τσόχαις . . .

Χαρίλαος.

Τσόχαις.

Πηνελόπη (ἰδίᾳ).

Δὲν το εἶπα ἐγὼ ὅτι ὁ κύριος ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὰ κιβώτια!

Κλεάνθης.

Μὴ ἦσαι τόσο περιέργος. Θὰ τὸ μάθῃς αὐριον. Δὲν μοι ἐπιτρέπεις τὴν ἐπικαρπίαν ἐνὸς μυστικοῦ ἕως αὐριον;

Πηνελόπη

— Ὁ σύζυγός μου θέλει νὰ με ἐκπλήξῃ μὲ δῶρόν τι ἡχηρὸν, ἐὰν σχετίζεται μὲ τὴν διήγησιν τοῦ κυρίου. Αὐριον εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων μου. Καὶ ἐγὼ τὸν ἠδίκουν! Ἄλλὰ τί νὰ ἦνε ἄρά γε;

Κλεάνθης (Σιγᾷ πρὸς τὴν Πηνελόπην).

Τώρα, πιστεύω ὅτι θὰ μας ἀφήσῃς μόνους.

Πηνελόπη (χαιρετίουσα).

Κύριε Τριανταφυλλόπουλε . . . θὰ σὰς ἐπανιδώμεν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια; (Πρὸς τὸν σύζυγον) Ἐως αὐριον τὸ πρῶ!

(Ἐξέρχεται).

(Ἐπετα τὸ τέλος).

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ.